

jocs florals
escolars
de Catalunya

VIII edició, primavera 2021

**Treballs guanyadors de la fase
territorial a la Catalunya Central**

Índex

- 1- Categoria A1, **L'Osseyé i la cambra secreta**, autors: Les formigues p. 3
 - Escola Pompeu Fabra, de Manlleu
- 2- Categoria A2, **El meu conill**, autors Els geganters p. 5
 - Escola Alfred Mata, de Puig-reig
- 3- Categoria B1, **La llegenda de Super Jordina**, autors: Alumnes de cicle mitjà p. 6
 - Escola Marquès de la Pobla, de Capellades
- 4- Categoria B2, **La Pau**, autors: Els i les arreglaemocions p. 7
 - Escola Joan de Palà, de La Coromina – Cardona
- 5- Categoria C1, **Vilamajor, Vilamenor i Viladetots**, autors: Equip 19 p. 8
 - Escola Lluçanès, de Prats de Lluçanès
- 6- Categoria C2, **Projectes**, autors: Capgrossos p. 10
 - Escola Segimon Comas, de Sant Quirze de Besora
- 7- Categoria D1, **Planetalàndia**, autors: La poció màgica p. 11
 - Escola Arrels, de Solsona
- 8- Categoria D2, **La Llegenda**, autors Macedònia p. 12
 - Escola Vedruna, de Manlleu
- 9- Categoria F1, **Amor en una fracció de segon**, autora: Yasmine Amezian el Marchouhi p. 13
 - Institut Lluís de Peguera, de Manresa
- 10- Categoria F2, **Poble de mar**, autor: Jan Arco Bahí p. 15
 - Institut Pere Fontdevila, de Gironella
- 11- Categoria G1, **Arial, mida dotze i interlineat d'u coma cinc**, autora: Roser Figueras Martínez p. 17
 - Col·legi Monalco, d'Igualada
- 12- Categoria G2, **Els veïns del davant**, autora: Marina Gusi p. 19
 - Institut del Ter, de Manlleu
- 13- Categoria H, **La galàxia Bibliotecus**, autors: tota l'escola p. 20
 - Fundació Escola Mowgli, d'Igualada

Categoria A1, Prosa de cicle inicial de primària

Títol: L'Oseyé i la cambra secreta

Autors: Les formigues

Escola Pompeu Fabra, de Manlleu

Fa molts i molts anys el faraó Kheops va construir una piràmide molt gran, la més gran de les tres piràmides de Gizeh. Les piràmides estan molt a prop del Caire, la capital d'Egipte.

L'Oseyé era una nena molt simpàtica, forta, valenta i aventurera. No era gaire alta, tenia el cabell curt i arrissat. Vivia al Caire amb els seus pares, els seus germans, en Nun i en Queb, i els seus avis. L'àvia de l'Oseyé, la Nur, sempre li explicava contes i històries sobre aquestes piràmides. La història que més li agradava era la de la cambra de la piràmide més grossa: deien que hi havia una cambra secreta que encara ningú havia descobert. L'Oseyé sempre s'adormia pensant que un dia aniria a veure les piràmides i descobriria la cambra secreta.

Un dia, quan es va llevar, l'Oseyé va pensar que ja no aguantava més: havia d'anar veure les piràmides i descobrir el secret. Va anar a buscar el camell del seu avi, en Formiga; el mapa de les piràmides que el seu pare Narmer guardava al calaix de la tauleta de nit; un mocador de la seva mare Isis; els pantalons del seu germà Nun i les sabates del seu germà Queb. No li va dir res a ningú, va estudiar-se el camí del mapa i va començar el seu viatge.

En Formiga era un camell molt fort, valent i que corria molt, era el millor company de viatge. Quan portaven moltes hores caminant, però, tenien molta set. Es van parar al riu Nil a veure una mica d'aigua i van aprofitar per omplir les cantimplors. De sobte, un remolí de sorra molt alt i fort va fer caure en Formiga i l'Oseyé. Tots dos van quedar estirats a terra i no es movien.

Quan l'Oseyé es va despertar no es podia creure el que veia: una piràmide molt gran i dues de més petites, com la seva àvia li havia explicat. Va quedar molt sorpresa, no s'ho podia creure. Es va aixecar ràpid de terra, va agafar les regnes d'en Formiga i va començar a caminar cap a les piràmides.

L'Oseyé va obrir el mapa del pare i va veure que hi havia dibuixada una clau. On deu ser aquesta clau? - va pensar l'Oseyé. Mentre ho pensava va sentir uns plors que venien del costat de la piràmide. L'Oseyé va anar seguint el soroll dels plors fins que va veure qui plorava: una mòmia.

- Qui ets tu? Ets una mòmia!

- Sí, una mòmia trista i avorrida.

- Per què estàs trista? -va demanar l'Oseyé.

- No tinc amics i estic aquí sola. Totes les meves amigues estan a la cambra secreta.

- La cambra secreta?! La meua àvia sempre m'explica contes sobre la cambra secreta. M'agradaria poder-la veure una vegada a la vida.

- Jo fa uns dies vaig sortir de la cambra secreta, m'he perdut i no sé tornar. Si m'ajudes a trobar-la, te l'ensenyaré.

L'Oseyé va dir-li que l'ajudaria a trobar la cambra i els seus amics. Va dir-li que tenia un mapa de la piràmide i que amb el mapa podrien descobrir el camí.

- Haurem de vigilar molt – va dir la mòmia.

- Per què? - va preguntar l'Oseyé.

- La piràmide està plena de trampes perquè ningú pugui arribar a la cambra secreta ni robarne els tresors.

- Jo no vull robar el tresor! Només vull ajudar-te – va tranquil·litzar-la l'Oseyé.

Entre totes dues van mirar-se el mapa i van veure quin era el millor camí per arribar a la cambra secreta. Després, van agafar una torxa que hi havia allà fora i la van encendre: així tindrien llum per veure-s'hi bé dins de la piràmide.

L'Oseyé i la mòmia van entrar i van resseguir els camins que marcava el mapa. Van haver de superar moltes trampes: trepitjar unes lloses de terra que s'enfonsaven, passar per sobre d'un forat ple de serps verinoses... L'última trampa era la més difícil: al mapa hi havia el senyal d'una fletxa. Ni la mòmia ni l'Oseyé no sabien què volia dir. La mòmia va fer un pas endavant, va trepitjar una rajola i una fletxa va sortir volant d'una paret a l'altra. Va anar d'un

pèl que no va travessar la mòmia! Resulta que hi havia unes rajoles de terra que tenien el dibuix d'una fletxa i que si les trepitjaven, sortia una fletxa volant. L'Oseyé i la mòmia van vigilar molt i van poder arribar davant de la porta de la cambra secreta.

La porta era una llosa de pedra molt grossa que, curiosament, s'obria amb una clau. L'Oseyé va pensar en la clau del dibuix del mapa: on havia de ser aquella clau? L'Oseyé va ensenyar-li el dibuix de la clau a la mòmia i la mòmia va fer un salt d'alegria: aquella clau era la del collaret que portava penjat al coll! La mòmia va treure's el collaret, va posar la clau al forat i... com per art de màgia es va obrir la porta de la cambra secreta!

L'Oseyé no es podia creure el que veia: era una cambra plena de mòmies que xerraven i reien alegrement i de tresors que brillaven com mai havia vist. Per fi havia pogut complir el seu somni! La mòmia va estar molt contenta de poder tornar a trobar les seves amigues i va decidir regalar un collaret en forma de clau a l'Oseyé.

- Aquí sempre tindràs bons amics, Oseyé! Et dono una clau perquè puguis tornar quan vulguis – va dir-li la mòmia.

L'Oseyé va estar molt contenta. Va fer una abraçada a la mòmia i va tornar al seu poble amb en Formiga i tota la seva família. Ara era ella qui tenia una bona història per explicar.

Categoria A2, Poesia de cicle inicial de primària

Títol: El meu conill

Autors: Els geganters

Escola Alfred Mata, de Puig-reig

El meu conill és carinyós,
va vestit de color grisós.
És molt trapella
i fa una tombarella.
Amb la seva cua de cotó
et pot fer un petó.

Cada matí va
al despatx a treballar.
Ulleres, corbata i vestit
és ben presumit!
Com que em fa feliç
li he portat un pastís.

Categoria B1, Prosa de cicle mitjà de primària

Títol: La llegenda de Super Jordina

Autors: Alumnes de cicle mitjà

Escola Marquès de la Pobla, de Capellades

LA LLEGENDA DE SUPER JORDINA

Hi havia una vegada un conill gegant i de tant que havia menjat gran i a Hawaii a la vegada tot.

Sabí que la Super Jordina i els seus companys el van ajudar a salvar la ciutat dels volcans i a tornar al poble i a veure.

Un granit molt gran i molt gran de la casa de Super Jordina que el conill està penjant.

El conill gran ha estat i llegit al poble del del país.

La Super Jordina va ajudar amb el poble dels i ha lluitat contra el conill maliciós.

EL CONILL MALICIÓS VA SER ATRAPAT I COMENÇAR A TORNAR A ATRAPAR.

El conill té una casa amb tres de pastanagues i un arbre i el poble per menjar-se a cultures.

La Super Jordina i el conill dels capdellats van estar plens de pastanagues però lluitant amb el conill i veient que el conill està perseguint.

El conill dels anys i corre cap al conill on una granja i cap de cap.

La Super Jordina i el conill dels van venir al conill i van lluitar al poble de tots els conills.

Així: No va explotar i així va passar la llegenda de Super Jordina i el conill perquè va ser granit.

SANT JORDI 2021 ESCOLA MARQUÈS DE LA POBLA - AINCA COL·LABORATIVA CICLE MITJÀ: RIU ANOIA, LA MICROCLASSE, EXPLORERS, FOTÒGRAFS I INVESTIGADORS

Categoria B2, Poesia de cicle mitjà de primària

Títol: La Pau

Autors: Els i les arreglaemocions

Escola Joan de Palà, de La Coromina- Cardona

M'agrada molt la pau,
i el cel de color blau!
Fora la violència,
és una gran urgència!

Si pel cel veus un colom volar,
bona sort et donarà!
Si treballem tots a la una,
serà la millor vacuna!

En Gandhi ja ens ho deia,
cal fer fora la guerra!
I si m'ho permets,
també el color negre!

Volem la pau a la terra,
ara que el covid ens aterra!
Us ho diuen els joanpalanencs,
que som molt bons nens!

Categoria C1, Prosa de cicle superior de primària

Títol: Vilamajor, Vilamenor i Viladetots

Autors: Equip 19

Escola Lluçanès, de Prats de Lluçanès

La nostra història comença amb els nens i nenes d'un poble anomenat Vilamajor que estaven tips que els seus pares els manessin i els controlessin.

Per aquest motiu van decidir fer una assemblea a la plaça principal del poble per buscar una solució al seu problema i trobar la manera de fer desaparèixer totes les persones adultes del poble.

Al final, van decidir anar a visitar un científic molt famós que vivia en una cabana situada als afores del poble. Aquest científic va descobrir una fórmula secreta i va inventar una pols màgica que, a l'escampar-se per l'aire, feia que tots els adults quedessin hipnotitzats i marxessin de Vilamajor pel seu propi peu.

D'aquesta manera, quan el científic va escampar la pols màgica, els nens i nenes del poble van quedar sorpresos de veure que tots els seus pares i mares quedaven amb els ulls en blanc i sortien caminant dirigint-se als afores de la vila. Així va ser com els infants van passar a ser els únics habitants de Vilamajor.

L'endemà al matí van escollir, per assemblea, qui seria l'alcalde o alcaldessa del poble i, a partir d'aquell dia, tot va canviar. Els menors van començar a fer propostes i l'alcaldessa sempre se'ls escoltava amb molta atenció i els concedia tots els seus desitjos.

El primer que van fer és canviar el nom del poble i van decidir que, a partir d'aquell moment, passés a anomenar-se Vilamenor.

Tot seguit van canviar tots els carrers del poble. Van prohibir la circulació de tots els vehicles i només s'hi permetia passejar, córrer o jugar. Per fer-ho més divertit van transformar l'asfalt en llits elàstics de manera que arribaven a tots els llocs saltant i fent tombarelles.

Quan volien entrar a casa seva, feien un salt ben alt i entraven directament per la xemeneia dels habitatges.

Els cotxes, com que no podien circular pels carrers, es van convertir en vehicles voladors afegint-hi unes ales i van permetre que, a partir de dos anys, els nens i nenes ja es poguessin treure el carnet de conduir. Si volien arribar ràpid a l'altra punta del poble també hi podien utilitzar unes llarguíssimes tirolines que feien que qualsevol trajecte es convertís en tota una aventura.

La piscina municipal es va buidar i es va omplir de caramels de goma perquè, en aquell poble només hi havia pastisseries o botigues de dolços. La botiga més famosa era "*la botiga de les xocolates extraordinàries*" on s'hi podien trobar cabassos de xocolata de tot tipus.

Els horts es van convertir en un enorme parc d'atraccions "Portaverdura" on no hi havia límit d'edat per poder pujar a les atraccions més perilloses i, als jardins de l'Ajuntament, hi van construir un parc aquàtic. D'aquesta manera, van desaparèixer totes les fruites, les hortalisses i les verdures i els nens i nenes només s'alimentaven de coses dolces.

Per mantenir tot això els bancs del poble regalaven 20.000€ l'any per gastar-los amb allò que cada infant volgués i als restaurants feien un 50% de descompte pels menors de deu anys.

Als hotels només acceptaven nens i nenes i s'ho passaven molt bé saltant als llits d'aigua calenta, jugant a la consola a les habitacions i corrent pels passadissos sense que ningú els cridés l'atenció. El menjar del restaurant de l'hotel era totalment gratuït i podien menjar tot el que els vingués de gust i, per entrar i sortir de l'hotel, no feien servir la porta principal sinó que saltaven directament de les finestres i rebotaven als llits elàstics dels carrers.

Als museus s'hi exposaven les fruites i les verdures ja que aquestes eren considerades un objecte històric.

Tothom era benvingut en aquell poble però la condició era que havia de ser menor d'edat. Controlaven l'entrada una colla d'infants que s'havien ofert per fer la feina dels mossos.

Van anar passant mesos i aquell poble es va convertir en el paradís dels infants fins que va arribar un dia a partir del qual ja no va ser tan divertit. Com que es passaven tot el dia jugant no aprenien i els nens i nenes que feien de doctors i doctores no sabien curar tots els que es posaven malalts per culpa dels dolços que endrapaven i els hospitals estaven col·lapsats degut als accidents de cotxe. A més a més, els vehicles havien contaminat tot l'aire i tothom havia de portar mascaretes perquè no podien respirar.

Els bancs es van quedar sense diners i ja no podien arreglar totes les coses de manera que tot s'havia fet malbé i tots els nens i nenes tenien càries i no creixien perquè estaven mal alimentats.

Els nens i nenes, farts d'aquella situació, van decidir anar a buscar el científic i demanar-li que tornés a hipnotitzar els adults perquè tornessin al poble.

Dit i fet, el científic va tornar a crear la pols màgica i tots els adults es van retrobar amb els infants. Tots junts van buscar la manera de poder conviure millor i van crear un grup de nens i nenes que es reunien a l'Ajuntament i expressaven la seva opinió sobre coses del poble. A partir d'aquell dia els adults escoltaven els infants però també els van ajudar a tornar a convertir el poble en un espai on viure i també jugar.

I sabeu quina va ser la primera decisió que van prendre conjuntament?

Canviar el nom del poble que, a partir de llavors, es va passar a dir Viladetots.

Categoria C2, Poesia de cicle superior de primària

Títol: Projectes

Autors: Capgrossos

Escola Segimon Comas, de Sant Quirze de Besora

Aquest any a l'escola,
hem guardat els llibres en un racó.
Amb neguit i amb xerinola,
treballem per projectes amb emoció.

Se'ns han plantejat nous reptes
per donar resposta a aquests projectes.
En cinc grups investiguem millor,
per poder trobar la solució.

Buscant la informació
ens sorgeixen nous dubtes,
que a vegades ens generen disputes,
perquè quan no trobem res, ens fa por!

A vegades no treballa tothom,
però quan ens diuen quelcom
ens hi posem de valent,
i treballa tota la gent.

En temps de Covid, caram quina grip!
hem après a treballar en equip.
D'aquesta manera elaborem el producte final
amb tot tipus de material!

Categoria D1, Prosa d'Educació Especial de primària

Títol: Planetalàndia

Autors: La poció màgica

Escola Arrels, de Solsona

Vet aquí una vegada hi havia un nen i una nena que vivien en un poble molt petit. El nen es deia Joan i la nena Jordina. Un dia al sortir de l'escola van decidir anar al bosc. Al arribar al bosc van jugar a cucut amagar. La Jordina es va amagar darrere d'un arbre però, de sobte, va veure una màquina molt gran. La Jordina va cridar al Joan i van obrir la porta de la màquina. Al entrar a dins van veure molts botons.

Un llop els estava vigilant i també va entrar a dins la màquina. Els nens es van asustar i van prémer un botó. La màquina es va començar a moure i a fer soroll . Al cap d'una estona la màquina va parar de fer soroll i es va obrir la porta. Els nens i el llop van sortir i van veure que tot estava al revés. Els arbres tenen les fulles al terra i les arrels a l'aire. Les cases tenien la teulada a terra i les persones caminaven amb el cap.

L'únic que no van veure del revés era un monstre. El monstre era el rei de Planetalàndia i vivia en un castell al mig del bosc. El monstre va agafar als nens i al llop i se'ls va emportar al castell. Va tancar al Joan i la Jordina a la presó i al llop se'l va quedar de mascota. Al dia següent, quan el monstre va començar a tenir molta gana i es volia menjar als nens, va aparèixer una superheroïna i un cavaller.

La superheroïna i el cavaller tenien un pla: es van amagar a sota la taula del castell i van esperar a què el monstre anés a buscar al Joan i la Jordina per menjar se'ls. Quan el monstre va tenir els nens lligats a la taula, va anar a la cuina a buscar una forquilla i un ganivet. Però la superheroïna i el cavaller van sortir de sota la taula i ajudar als nens. Els van deslligar i els van ajudar a escapar.

Tots van sortir corrent del castell i van anar al bosc. Un dels ajudants del monstre els va veure i el cavaller va lluitar contra ell. Els nens, el llop i la superheroïna van arribar a la màquina i van entrar-hi. La superheroïna va programar la màquina i es va engegar. Després de fer molts sorolls van arribar un altre cop al bosc del costat del poble. Els nens van agrair a la superheroïna que els hagués salvat. La superheroïna va tornar a buscar el cavaller a Planetalàndia i va trencar la màquina. Finalment, van lluitar contra el monstre i el van matar.

Categoria D2, Poesia d'Educació Especial de primària

Títol: La Llegenda

Autors: Macedònia

Escola Vedruna, de Manlleu

Hi havia una vegada un castell
on qui no tenia escut tenia martell.

Un rei i una princesa hi vivien
amb les corones d'or que tenien.

Un dia el drac no tenia menjar
i a la princesa volia devorar.

Però, Sant Jordi, el valent
va matar el drac que espantava la gent.

Una rosa de sang va sortir
i el cavaller a la princesa va oferir.

Categoria F1, Prosa de 1r i 2n d'ESO

Títol: Amor en una fracció de segon

Autora: Yasmine Amezian el Marchouhi

Institut Lluís de Peguera, de Manresa

Tanco els ulls una altra vegada, perquè crec que és un somni. Però no. Ets amb mi i jo no sé què fer per agrair-t'ho. Perquè, per molt que cridi que t'estimo, sona millor quan t'ho dic en silenci, a l'orella. Els teus cabells, acariciats pel vent, em fan somriure i quasi, bavejar. Entreobro els ulls una mica més, estàs allà mirant-me i l'aire de la nit t'acaricia, novament, les faccions del teu rostre, que sembla sortit d'un conte. El vent et despulla deixant veure una silueta perfecta. Camines i em somrius tan dolçament que el vigor del meu esperit rugeix com una fera, com un lleó. Tinc ganes d'abraçar-te i conèixer què se sent quan una persona t'estima de veritat. Llavors m'acosto als teus llavis i junts sentim la calor de l'altre que envaeix el cos. Voldria fondre'm amb tu, ser un mateix mentre a la vegada som dues persones que s'estimen. Em somrius i encara que no diguis res, el teu rostre resplendeix en la foscor convertint-se en una estrella, única, que brilla amb llum pròpia entre el cel negre de la nit i sento que tu ets la meva única esperança. L'única raó per la qual encara visc. I penso que si fossis una vampira, jo mateix em trauria sang de les meves venes i te la donaria per beure. I faria que allò no fos un problema per a tu, sinó més aviat una marca de naixement que et fa, en resum, singular.

Llavors, t'observo. I m'adono que a mesura que va passant el temps, estàs cada cop més trista. Toques el piano i sento que ja no té el mateix sentiment que abans. Sento que, malgrat que no vaig poder-hi fer res, és just. Perquè l'amor t'havia traït. Vas patir el dolor que causa la traïció. I no creguis que no em dol dir-te això, estimada, però crec que allò que va passar ho tens ben merescut. Perquè de la mateixa manera que et van ferir, tu em vas clavar una navalla dins del cor. No m'ho vas dir i jo ja no sé com enganyar el meu cor. Ja no sé com alimentar-me de mentides que, en el fons, estan camuflades de veritats. Veritats que només en tenen constància els nostres cors. Ningú més, tu i jo. I ploraves mentre jo t'eixugava les llàgrimes. I no podia més. Els petons ja no tenen el mateix sentiment que abans. Tot i això, seguies besant-me perquè trobaves certa estima vers mi. I això em feia engolir mil i una excuses més, i així creure que m'estimaves. I la veritat és que era millor així que afrontar una veritat que s'alçava imponent, grandiosa en busca d'alguna persona que gosés enfrontar-se amb ella. Però vull deixar constància que jo vaig fer el que m'era més fàcil, no pas el que era correcte.

Va passar una nit de gener, quan les persones més entretingudes ja eren a casa, esperant el sopar. Tu i jo érem a taula. Jo davant teu i tu mirant-me. I semblava que m'ignoraves, però no m'enganyaves perquè de tant en tant veia una cara, que mirava de reüll, com un rostre que esperava alguna cosa i mirava cap a la meva direcció. Vam començar a menjar, i per fi ens vam besar. Va ser durant una fracció de segon, però això va ser suficient per seduir-me. Després

em miraves amb sorpresa i deies que estava bo. I jo no t'entenia, però no en feia gens de cas. I llavors és quan el món, o millor dit, la taula va desaparèixer i sentia com tot queia. Vas dir que estava vell, rovellat i que ja era temps de comprar-ne un de nou, és a dir, un substitut. Em miraves tristament, com dient que era la justícia per haver cregut en un amor impossible, però a la vegada, infinit. Qui s'hauria enamorat d'un got de plàstic que l'únic que interessava és que contenia un suc de poma exquisit? I vas fer una cosa que encara continuo recordant, tot i la manca de memòria. Vas tirar-me a terra, enfadada, i tot seguit em vas netejar i ens vam besar per última vegada. Encara que m'haguessis demanat perdó una infinitat de vegades, em va semblar que mentre em tiraves, el terra no apareixia sota meu i em vaig quedar pensant si és que alguna vegada podria deixar una petjada o tan sols una marca que deixés clar que alguna vegada, havia existit. Malauradament, he de reconèixer que l'últim

petó és el que més em va agradar. Els teus llavis carnosos van tocar el meu cos fet de plàstic barat. I em va semblar que tornava del somni a la realitat. Mentre em besaves, el suc que hi havia dins meu s'esgotava, com les esperances que tenia de tornar a seduir-te. I vaig pensar una última cosa, que el que t'havia seduït, tenia la responsabilitat de cuidar-te i fer-te sentir estimada. I quan vam acabar l'últim glop, les nostres ànimes van quedar segellades en un jurament que cap dels dos va poder respectar, ni avui ni demà. I si et dic adéu, no és perquè no t'estimi, sinó perquè un dia em vaig adonar que t'estimava tant, que ja no em quedava amor per a mi mateix.

Categoria F2, Poesia de 1r i 2n d'ESO

Títol: Poble de Mar

Autor: Jan Arco Bahí

Institut Pere Fontdevila, de Gironella

La calma del mar,
les gavines com canten
i els vaixells que es van movent al port
a ritme de costa.

Aquell pescador
que sempre està a la cala
i aquell peix esverat
que li pica la canya.

Però avui el mar està esverat,
les gavines ja no observen la ciutat,
la tramuntana bufa fort i espanta el veïnat
i els vaixells ja no naveguen per la immensitat del mar.

El pescador que ja no pesca
i a la cala que ja no hi ha ningú
i aquell peix que ja no pica
en aquell poble de mar.

Les palmeres que mouen les fulles
quan la brisa acaricia el poblat
i els nens que fan castells a la sorra
després d'haver-se banyat.

La peixatera que neteja el peix
a la veïna que es frissa
i aquell gat maleducat

que li roba les sardines.

I és que a dins d'aquell poblat
sembla que el temps s'atura
i les onades del mar
que ens parlin per la natura.
Però les palmeres que ja no mouen les fulles
i els nens que ja no fan castells,
la veïna que ja no compra
i les ones que ja no parlen.

Jo m'assec en una pedra
una pedra vora el mar
m'espero que es faci de dia
i que tot torni a la normalitat.

Els nens ja tornen a fer castells,
castells magnífics de sorra,
ja es tornen a banyar
saltant i jugant amb les ones.

La peixatera que ja torna a vendre
i la veïna que ja es torna a frissar,
la brisa que acaricia el poble
i el temps que ja es torna a aturar.

Categoria G1, Prosa de 3r i 4t d'ESO

Títol: Arial, mida dotze i interlineat d'u coma cinc

Autora: Roser Figueras Martínez

Col·legi Monalco, d'Igualada

Has d'escriure un text. Què? Un text, un poema, una redacció, una història en un full en blanc; no, document en blanc. Arial, mida dotze i interlineat d'u coma cinc; màxim tres fulls, mil paraules o cinquanta versos. Premi! Un punt a la nota final. Si participes també has guanyat; participar és important. Premi! Mig punt a la nota final.

Pautes, més pautes i més pautes. Poesia en vers, narració en prosa. I poesia en prosa? No! Una llei més.

Escriure? Difícil? Què? Però bé escric Whatsapps, dms a Instagram -si vols lligar puja una història!- I les emoticones al teclat de l'ordinador? Puc escriure aquí amb emoticones? Un moment que he de tuitejar això...

Que no sé escriure? No. No sé ordenar els meus pensaments quan el full on els he de plasmar és completament blanc. I la inspiració? Ahh! Un moment que responc a una història: -emoticones de la careta amb cors als ulls-, perdona'm. No, no sé escriure.

La llista de la compra? Un quilo de patates, un paquet d'arròs, un enciam, dos tomàquets, olives, farina; i va, un croissant que per un dia no passa res; cafè, llet i mitja dotzena d'ous.

Això no és escriure, això no serveix per a l'escola, per a un llibre, o per guanyar un premi. Això? Això no és art.

Pensaments espontanis escrits sobre un paper que cada cop té més taques de tinta que s'ordenen lentament. Quina imatge més romàntica, no?

No, ja no. Ara és un teclat, pixels formant lletres perfectament traçades sobre una pantalla com més gran i amb més resolució millor; l'ordinador de bona marca i que t'hi càpiga a la maleta. La tinta és la de la impressora, la finita, la que vaig a comprar i utilitzo com a excusa si no he recordat imprimir allò que ha demanat la professora, aquella que no traça les imperfeccions de les diferents mans que dicten les narracions -En prosa!-, aquella que permet que llegeixis un text; aquest text, sense entretancar les parpelles quan la 'm' sembla una 'w', la 'r' una 'v' o la 'a' la confons amb la 'o'.

Arial, mida dotze i interlineat d'u coma cinc.

Això no és escriure, això no t'emociona, no narra la meravellosa història que vols llegir per escapar de la realitat. Això? Això no és art.

L'art no et deixa indiferent, l'art no incorpora la llista de la compra, ni el format, ni es crea amb les tecles amb les quals escrius correus electrònics clarament payoutats i sempre acabats amb un cordial "Salutacions" que amaga el contingut, normalment desagradable, que et vol comunicar aquella adreça amb una '@' allà al mig; perquè per dir-te que fas una meravellosa feina, és millor col·locar-se una medalla dient-t'ho cara a cara, sense amagar-se darrera l'ordinador de casa.

Però no. L'art no és això. L'art és expressió i, amb o sense limitacions i t'agradi o no, no deixa de ser-ho.

La poesia en prosa? No! Doncs ara sí.

Arial, mida dotze i interlineat d'u coma cinc.

Premi! Mig punt a la nota final.

Categoria G2, Poesia de 3r i 4t d'ESO

Títol: Els veïns de davant

Autora: Marina Gusi

Institut del Ter, de Manlleu

Els veïns de davant
són bastant peculiars.
Mai tenen cap convidat
i només surten els dimarts.

Són un matrimoni vell,
l'home és el més alt
i té molt poc cabell
com el seu gos malalt.

La dona està operada
del llavi i del pit,
mai surt sola
sense el seu marit.

Pugen per les escales
mai per l'ascensor.
Són de poques paraules
només et saluda el senyor.

Fa temps que es van traslladar
però coincidim poc.
Només surten per comprar
menjar per tots dos.

De tant en tant
sento algun crit
però acaba cessant
a mitja nit.

Sempre tanquen la porta
i tenen les persianes baixades,
però el pitjor és la gent morta
que amaguen sota les escales.

Categoria H, Conte audiovisual i il·lustrat de primària

Títol: El misteri de la galàxia bibliotecus

Autors: tots els alumnes de l'escola

Fundació Escola Mowgli, d'Igualada

<https://youtu.be/3J7lw8eqCws>